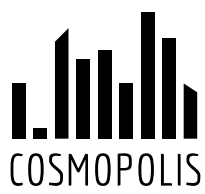

REBELKY Z OXFORDU JAK ZKROTIT SVŮDNÍKA

SPOLEK
VÝJIMEČNÝCH
ŽEN

EVIE DUNMORE

REBELKY Z OXFORDU JAK ZKROTIT SVŮDNÍKA

EVIE DUNMORE

Přeložila Michaela Martinová

Copyright © 2020 by Evie Dunmore

All rights reserved including the right of reproduction
in whole or in part any form.

This edition published by arrangement with **Berkley**, an imprint
of Penguin Publishing Group, a division of Penguin Random House LLC.

Cover Design and illustration © Farjana Yasmin

Cover background references courtesy of Shutterstock.

Czech edition © Grada Publishing, a. s., 2022

Translation © Michaela Martinová, 2022

ISBN 978-80-271-3381-9

*Bradovi a Judy,
těm nejbáječnějším lidem,
kteří ve mně vždycky probouzejí to nejlepší.*

KAPITOLA 1

Buckinghamshire, léto 1865

Mladé dámy obvykle nelehávaly na břiše za pohovkou v knihovně a nehrály šachy samy proti sobě. Nenacpávaly si před snídání tváře bonbony. To Lucie moc dobře věděla. Ale byly letní prázdniny a zatím nejnudnější, jaké kdy zažila: Tommy se vrátil z Etonu jako opravdový snob, který už si nechce hrát s děvčaty, sestřenicí Cecily, která zrovna dorazila, se rozbrečela kvůli každé hlouposti a Lucie měla pocit, že je ve svých sotva třinácti letech příliš mladá na to, aby jen poslušně umřela nudou. Její matka by to na druhou stranu nejspíš považovala za vcelku vznešenou smrt. Ale popravdě řečeno, pro hraběnku z Wycliffu bylo lepší téměř cokoli než chovat se jako rozpustilé děcko.

V příjemně ztichlé knihovně se jí v nose usadil pach kůže a prachu. Na šachovnici dopadaly paprsky ranního slunce, takže bílá královna zářila jasně jako maják. Byla v nebezpečí – ten zpropaný jezdec nastražil past a Její Veličenstvo královna si teď mohla vybrat, jestli obětuje samu sebe, aby zachránila krále, nebo ho nechá padnout.

Luciiny prsty se nerozhodně vznášely nad korunou z leštěné slonoviny.

Chodbou se rozlehly rychlé kroky.

Drobné podpatky její matky – ale matka přece nikdy neběhá?

Dveře se rozlétly.

„Jak jsi mohl? Jak jen jsi mohl?“

Lucie ztuhla. Matčin hlas se třásl rozhořčením.

Dveře se znovu zabouchly takovou silou, až se podlaha otřásla.

„Přede všemi, před celým tanečním sálem –“

„Ale no tak, musíš kvůli tomu tak vyvádět?“

Stáhl se jí žaludek. To promluvil její otec. V jeho chladném, znuděném hlase zazněl jízlivý tón.

„Všichni to vědí, zatímco já ležím doma v posteli a nemám o ničem ani tušení!“

„Panebože. Proč se Rochesterova manželka nazývá tvou přítelkyní, je nad moje chápání – jenom tě krmí klepy a podívej se teď na sebe. Chováš se jako blázen. Že já jsem ji včera večer neposlal pryč. Je naprosto nevyzpytatelná. Pozve se sama, a ještě přijede pozdě a neohlášená –“

„Zůstane tady!“ odsekla mamá. „Musí tady zůstat – jediný poctivý člověk v jámě plné hadů.“

Otec se zasmál. „Lady Rochesterová a poctivá? Viděla jsi jejího syna? Takový divný malý zrzek – vsadil bych tisíc liber, že ani nevzešel z Rochesterova sémě –“

„A co ty, Wycliffe? Kolik ty jsi zasel levobočků?“

„Takové poznámky jsou pod tvoji úroveň, drahá choti.“

Dlouhé ticho, které nastalo, Lucii tížilo jako olověná pokrývka.

Srdce jí bušilo tak tvrdě a bolestivě, že to museli slyšet.

Vzlyk, který prořal ticho, ji zasáhl do břicha jako rána pěstí. Matka plakala.

„Zapřísahám tě, Thomasi, co jsem udělala tak špatného, že ti ani nestojím za to, abys zachoval diskrétnost?“

„Diskrétnost? Drahá, ten tvůj jekot je slyšet na míle daleko!“

„Dala jsem ti Tommyho,“ řekla mezi vzlyky. „Málem jsem zemřela při porodu a tobě vůbec nepřijde hloupé se před tou... osobou takhle naparovat – a přede všemi.“

„Bože, dopřej mi trpělivost. Proč jsem připoutaný k tak přecitlivělé ženské?“

„Tolik tě miluji, Thomasi. Proč mě také nemiluješ?“

Netrpělivě zasténal. „Mám tě skutečně moc rád, ženo, ačkoli mi to ta tvoje hysterie právě neusnadňuje.“

„Proč to musí být takhle?“ lkala mamá. „Proč ti nestačím?“

„Protože, moje drahá, jsem muž. Mohla bys mi teď dopřát v mé vlastní knihovně chvilku klidu, prosím?“

Zaváhání, pak zalapání po dechu, které znělo jako kapitulace.

Zdálky k ní dolehlo zadunění, jak se těžké dveře znovu s bouchnutím zavřely. Lucii hučelo v uších. Hrdlo měla ucpané bonbony. Bude muset dýchat ústy, ale to ji uslyší.

Vydrží to. Nenadechne se.

Uslyšela cvaknutí zapalovače. Wycliffe si zapálil cigaretu. Podlaha zavržala a pak se ozvalo zapraskání kůže. Posadil se do křesla.

Plíce ji pálily a prsty měla bílé jako kosti. Proti abstraktnímu vzoru na koberci vypadaly cize, jako drápy.

Dál ležela bez hnutí. Král a královna se jí rozmazali za slzami.

Vydrží to.

Dělalo se jí černo před očima. Měla pocit, že se už nikdy nenadechne.

Zašustil papír. Hrabě se začel do ranních novin.

* * *

Míli od knihovny, hluboko v chladných zelených lesích wycliffského parku, se Tristan Ballentine, druhý syn hraběte z Rochesteru, právě rozhodl strávit všechny své budoucí letní prázdniny na Wycliffě Hall. Aby mohl uvést tenhle plán do praxe, možná se bude muset přátelit s Tommym, největším snobem v Etonu, ale ty ranní procházky o samotě za to stály. Na rozdíl od jeho rodinného sídla, kde měl každý keř své přesně dané místo a byl pečlivě zastřižen, ve wycliffském parku nechali přírodu, ať si poradí, jak umí. Stromy byly pokroucené, keře se rozrostly, vzduch sladce voněl po lesních květinách. A on si našel nejvhodnější místo pro čtení Wordsworthe: kruhovou mýtinu na konci úvozu, uprostřed které se tyčil stojící kámen.

Když monolit obcházel, rosa mu promáčela nohavice. Podezřele připomínal čarovný kámen, kónický a ošlehaný větrem, jak tam stál už věky na stejném místě. Ve dvanácti letech byl samozřejmě příliš starý, než aby ještě věřil na pohádky a podobné věci. To dal otec víc než jasně najevo. I poezie byla na hradě Ashdown zakázaná. Romantické verše odporovaly heslu Ballentinových: *Se silou a udatností*. Ale kdo by ho tady mohl najít? Kdo by ho mohl spatřit? Svůj výtisk Wordsworthe a Coleridgovy *Lyrické balady* už měl připravené.

Svlékl si kabát, rozložil ho na trávu a chtěl si lehnout na břicho. Jemná látka kalhot ho však okamžitě začala škrábat do poraněné kůže na zadku jako kroužková košile, až sykl bolestí. Jeho otec doma s oblibou uděloval lekce pomocí rákosky. A včera se svého úkolu znovu chopil s přehnanou horlivostí. To proto mamá popadla jeho, Tristana, a on zase svoje knížky a na léto se uchýlili k matčině přítelkyni lady Wycliffové.

Snažil se najít pohodlnou pozici, přesouval se sem a tam, až to nakonec vzdal, rozepnul si šle a začal si rozepínat i poklopec těch svých otravných kalhot. Vtom se země zachvěla.

Na okamžik ztuhl.

Rychle sebral kabát a skočil za stojící kámen právě ve chvíli, kdy se do úvozu vřítíl černý kůň. To majestátní zvíře se lesklo potem a od udidla mu odlétala pěna. Na takových hřebcích obvykle jezdili králové a hrdinové. Na mýtině náhle zprudka zastavil, až mu od kopyt odlétly kusy hlíny velké jako talíře.

Překvapeně zalapal po dechu.

Jezdec nebyl král. Ani hrdina. Vlastně to vůbec nebyl muž.

Byla to dívka.

Sice na sobě měla boty a kšandy jako kluk a jela na koni obkročmo, ale nebylo pochyb o tom, že je to holka. Na záda jí spadl třpytivý vodopád ledově blond vlasů, které kolem ní vířily jako hedvábný závoj, když se kůň otočil.

Nemohl by se pohnout, ani kdyby se o to pokusil. Nedokázal odvrátit zrak od její tváře, úplně ho omráčila – byla skutečná? Její obličej byl... dokonalý. Drobný, srdcovitého tvaru, s jemným, elegantně klenutým obočím a umíněnou špičatou bradičkou. *Víla*.

Ale tváře měla zrůžovělé vzteky a rty stisknuté do tenké čárky. Na tom velkém černém zvířeti vypadala připravená vyrazit do bitvy...

Chystala se sklouznout ze sedla, a tak se ještě víc přikrčil za kámen. Měl by se jí ukázat. V ústech mu vyschlo. Co jí řekne? Co mohl člověk říct takovému rozkošnému a zároveň divokému stvoření?

Její boty dopadly s lehkým žuchnutím na zem. Potichu zamumlala pár slov svému hřebci. A pak se rozhostilo ticho.

Natáhl krk. Dívka byla pryč. Tiše se plížil kupředu. Když se vytáhl do dřepu, spatřil ji, jak leží na zádech v trávě, paže doširoka roztažené.

Mohl se přesunout trochu blíž... ještě blíž. Narovnal se a pohlédl dolů.

Měla zavřené oči, řasy na bledých tvářích tmavé a rovné. Lesklé pramínky vlasů se jí rozprostíraly kolem hlavy jako paprsky chladného bílého zimního slunce.

Srdce mu bušilo jako o závod. Z nitra mu vytryskla silná bolest, neklidná naléhavost, až jakási hrůza – tohle byla vzácná, výjimečná příležitost a on byl žalostně nepřipraven se jí chopit. Nevěděl, že dívky jako ona existují i mimo svět pohádek a princezen ze severských ság, které potají četl...

Ticho prořálo hněvivé odfrknutí. Hřebec se k němu blížil, uši stažené, zuby vyceněné.

„Zatraceně,“ ujelo Tristanovi.

Dívka prudce otevřela oči. Zírali jeden na druhého, ona vleže na zádech, on se tyčil nad ní.

Rychle vyskočila na nohy. „Hej! Co děláš na cizím pozemku!“

Předtím působila drobně, ale když tam teď stáli proti sobě, skoro si hleděli do očí.

Přistihl se, že se na ni tupě zubí. „Já ne –“

Přimhouřila na něj bouřkově šedé oči. „Já vím, kdo jsi. Ty jsi syn lady Rochesterové.“

Sklonil hlavu v pozdravu. Zatím si vedl docela dobře. „Tristan Ballentine, váš služebník.“

„Ty jsi mě špehoval!“

„Ne. Ano. No, trochu,“ připustil, protože to byla pravda.

Byl to ten nejhorší okamžik, kdy si mohl vzpomenout, že má stále nedopnutý poklopec. Reflexivně sáhl na knoflíky a její oči jeho pohyb následovaly.

Zalapala po dechu.

Potom už jen viděl, jak její ruka vystřelila vzhůru, a pak mu levá

tvář vybuchla bolestí. Zavrával, dezorientovaně ucouvl a přitiskl si ruku na tvář. Když ji zase stáhl, napůl očekával, že na ní uvidí rudou šmouhu.

Vzhlédl k její tváři. „Tak tohle jsem si nezasloužil.“

Žhnoucí pohled v jejích očích na okamžik ochladil záblesk nejistoty, možná kající. Potom s novým odhodláním zvedla ruku. „To jsi ještě nic neviděl,“ zavrčela. „Nech mě na pokoji, ty... ty mrňavý zrzoune.“

Tváře mu hořely, ale ne kvůli facce. Věděl, že od svých narozenin povyrostl sotva kousek, a ano, obával se, že ho sudičky neobdařily výškou, kterou byli Ballentinové pověstní. Marcus mu říkal skrčku. Zatail ruku v pěst. Kdyby byla kluk, srazil by ji k zemi. Ale džentlmen nikdy nevztáhl ruku na dívku, i kdyby ho přiměla skučet bolestí. Škoda že tu nebyl Marcus. Ten by věděl, jak se sebejistě vypořádat s tímhle zlomyslným skřítkem. Tristan se zmohl jen na spěšný ústup. Na tváři mu jako oheň stále pulzoval otisk její ruky. *Lyrické balady* ležely zapomenuté ve vlhké trávě.

KAPITOLA 2

Londýn, 1880

Kdyby se narodila jako muž, nic z toho by se nestalo. Nenechali by ji čekat v zatuchlém předpokoji a počítat těžkopádné odtikávání starých kyvadlových hodin. Sekretář by po ní nevrhal podezřívavé pohledy zpoza svého úhledně srovnaného stolu. Vlastně by tady dneska vůbec nebyla – pan Barnes, šéfredaktor a současný vlastník poloviny nakladatelství London Print, by smlouvu podepsal už minulý týden. Místo toho při uzavírání dohody *neustále narážel na problémy*. Přirozeně. Existovaly věci, které žena mohla dělat právě proto, že byla ženou, jako například omdlít kvůli sebemenšímu rozčarování, a existovaly věci, které z téhož důvodu dělat nemohla. Zjevně se prostě běžně nestávalo, že by si žena koupila padesát procent nakladatelství.

Opřela se hlavou o tmavé obložení, a teprve když zaslechla nesouhlasné zapraskání, opožděně si vzpomněla, že má na hlavě klobouk.

Byla tak blízko. Plácli si na to. Barnes se nemohl dočkat, až svoji polovinu prodá a přesídlí do Indie. Jak už bylo v její práci zvykem, byla to jen otázka času.

Trpělivost bohužel nepatřila mezi její ctnosti.

Za přivřenými víčky se jí myšlenky lenivě zatoulaly k nakladatelství London Print. Zvenčí mělo jeho sídlo líbivý, moderní vzhled. Byla to čtyřpatrová budova s elegantním průčelím z šedé žuly, která stála na jedné ze stále dražších londýnských ulic. Příhodné místo pro podnik, jehož dvě nejprodávanější periodika pravidelně každý měsíc oslovovala přes osmdesát tisíc žen z vyšší a střední třídy. Poschodí, kde se nacházela redakce, však bylo stejně nudné a fádňí jako články publikované v jeho novinách a časopisech. Pracovní stoly byly příliš malé, místnosti příliš ponuré a povinný postranní vchod pro jedinou ženu, která tu pracovala – Barnesovu dceru píšíci na stroji –, představovalo schodiště pro služebnictvo pokryté pavučinami. Pokud si to místo vážně nechá, postranní vchod pro ženy bude to první, čeho se zbaví.

Při kovovém zvuku zvonku otevřela oči.

Sekretář vstal. „Račte vstoupit, lady Lucindo.“

Když vešla do kanceláře, pan Barnes k ní chvatně přistoupil, jak už bylo jeho zvykem, vzal si od ní klobouk a tvídové sako a pověsil je na přetížený věšák. Posadila se na židli naproti jeho stolu a on jí nabídl čaj, ale odmítla, protože musela stihnout vlak zpátky do Oxfordu.

Slečna Barnesová po ní od svého psacího stolu vrhala další nenápadné pohledy, což bylo vlastně zbytečné vzhledem k tomu, že už se Lucie s mladou ženou setkala osobně. Pokývla jí a slečna Barnesová rychle sklopila zrak k psacímu stroji. K čertu – byla jen vůdkyní hnutí za volební právo žen, ne válečný zločinec na útěku. I když bylo pravdou, že pro mnoho lidí to představovalo jedno a totéž.

Pan Barnes si ji také ostražitě prohlížel. „Jde o správnou radu,“ prohlásil. „Správná rada se momentálně snaží pochopit, proč bys-

te měla zájem o převzetí časopisů, jako je týdeník *Naše hrabství* nebo *Magazín pro náročné dámy*.“

„Nejedná se o převzetí, ale spoluvlastnictví,“ opravila ho Lucie, „a moje důvody jsou stejné jako vždycky. Tyhle časopisy mají působivě široký dosah, velký okruh čtenářů a zřetelný růstový potenciál. Kromě toho vaše odkoupení práv na řadu básní *Kapsa plná rýmů* ukázalo, že nakladatelství London Print je schopné úspěšně vstoupit na knižní trh, takže zajímá každého, kdo se zabývá vydáváním knih, pane Barnesi.“

Ještě důležitější však bylo, že existovali pouze dva další podílníci, z nichž každý vlastnil pětadvacet procent nakladatelství, oba byli tichými společníky a jeden z nich dlouhodobě pobýval v zahraničí, takže by jejím redakčním rozhodnutím nestálo nic v cestě.

„To je všechno naprostá pravda,“ souhlasil Barnes, „ale správná rada až do naší poslední schůzky netušila, že za tím investičním sdružením stojí právě vy.“

„Obávám se, že nechápu, jaký to má vliv na naši dohodu.“

Pan Barnes se zatahal za vázanku. Pleš na temeni se mu výmluvně leskla nervózním potem. Lidé na ni pokaždé reagovali stejně – byli z ní nervózní. *To proto, že jsi velmi cílevědomá, vysvětlovala jí Hattie. Kdyby ses víc usmívala, možná by se tě ostatní tak nebáli.*

Zkusmo tedy na pana Barnese vycenila zuby.

Zatvářil se ještě vyděšeněji.

Pomalů si sundal brýle, složil je a teprve potom se jí konečně podíval do očí. „Mylady, dovolte mi být k vám upřímný.“

„Prosím,“ přitakala s úlevou.

„Jste poměrně aktivní v politice,“ odvážil se pan Barnes.

„Jsem vůdkyní hnutí za volební právo žen.“

„Přesně tak. A jistě si uvědomujete, že tato pozice z vás činí,

ehm, trochu kontroverzní osobnost. Myslím, že přesně tak vás nedávno označili v článku, který vyšel v *Timesech*.“

„Já mám spíš pocit, že v tom článku použili slova jako ‚hanebná sekýrnice‘ a ‚hašteřivá fúrie‘.“

„Zcela správně,“ přisvědčil pan Barnes rozpačitě. „Správná rada přirozeně přemýšlí, proč by měl někdo, kdo si klade za cíl zvrátit současný společenský řád, mít zájem na vlastnictví takových morálně nezávadných časopisů, natožpak řady romantické poezie.“

„To skoro zní, jako by se rada bála, že mám postranní úmysly, pane Barnesi,“ řekla mírně. „Že mi ve skutečnosti nejde o to, nepropást dobrou obchodní příležitost, ale o to, abych prostřednictvím týdeníku *Naše hrabství* započala revoluci mezi váženými ženami.“

„Ha, ha,“ zasmál se Barnes. Bylo jasné, že přesně toho se bojí. „Tímhle způsobem byste přišla o spoustu čtenářek.“

„Přesně tak. Nechme revoluční úsilí časopisu *Občanka*, nemám pravdu?“

Pan Barnes sebou při zmínce radikálního magazínu bojujícího za ženská práva trhl. Rychle se však vzpamatoval. „Při vší úctě, vydávání tiskovin vyžaduje určitou vášeň pro téma, důvěrnou ználost čtenářské obce. *Magazín pro náročné dámy* i týdeník *Naše hrabství* se zaměřují na témata vhodná pro dobře vychované dámy.“

„Což nepředstavuje žádný problém,“ odtušila Lucie, „vzhledem k tomu, že já sama mezi takové dobře vychované dámy patřím.“
Na rozdíl od vás, pane Barnesi.

Muž naproti ní vypadal upřímně zmateně. „Ale tyto časopisy se snaží propagovat zdravé ženské činnosti... módu... vedení domácnosti... útulný domov a šťastný rodinný život.“ Obrátil se do rohu, kde jeho dcera už před hodnou chvílí přestala psát. „Že ano, Beatrix?“

„Ano, otče,“ odpověděla slečna Barnesová okamžitě. Zjevně visela na každém jejich slově.

Lucie naklonila hlavu ke straně. „Slečno Barnesová, čtete *Naše hrabství* a *Magazín pro náročné dámy*?“

„Jistě, madam, každé číslo.“

„A jste vdaná?“

Růžové tváře slečny Barnesové náležitě zrudly. „Ne, mylady.“

„Velmi moudré.“ Otočila se zpátky k panu Barnesovi. „Vzhledem k tomu, že slečna Barnesová je zapálenou čtenářkou obou časopisů, být svobodnou ženou evidentně nevylučuje zájem o *zdravé* ženské činnosti.“

Očividně byl v koncích. „Ale rozdíl je v tom, že moji dceru to zajímá, protože má vyhlídky, že bude všechny tyhle věci mít, a to brzy.“

Aha.

Zatímco Lucie takové vyhlídky neměla. *Domov. Šťastný rodinný život.* Její myšlenky se na okamžik zatoulaly jiným směrem. Zvláštní, protože by neměly. To, co Barnes říkal, byla jediná pravda. Neoplývala půvaby, které muže přitahovaly, jako oblé křivky a něžné oči slečny Barnesové, které slibovaly veškeré domácí pohodlí, jaké si jen muž mohl přát. Ne, Lucie byla politická aktivistka rychle se blížící třicítce. Nejenže zůstala na ocet, ona si kyselá jako ocet připadala, protože v Anglii neexistoval jediný džentlmen, který by se zajímal o to, co mohla nabídnout. Musela však připustit, že toho nebylo mnoho. V jejím přijímacím salonku stál tiskařský lis a její život se točil kolem věci, za niž bojovala, a jedné náročné kočky. Nebyl v něm prostor pro muže lačnického po její pozornosti. Kromě toho bylo její nejvýznamnější kampaní vést válku proti zákonu o majetku vdaných žen, což byl ve skutečnosti důvod, proč právě teď seděla na této židli a jednala s pa-

nem Barnesem. Pokud by ten zákon nebyl pozměněn nebo úplně zrušen, její svěřenecký fond by spolu s jejím jménem a právnickou osobou po svatbě připadl jejímu manželovi a ona by se stala jeho majetkem, a to doslova, následkem čehož by pro ni i volební právo bylo už navždycky mimo dosah. Věru lákavá představa. Ne, to, co chtěla, byl hlas v London Print. A zdálo se, že jí ho odmítají dát.

Ošklivilo se jí, co teď musela říct. Ale osobně nepřemluvila tučet bohatých žen, aby investovaly do této společnosti, jenom proto, aby jim musela oznámit, že selhala těsně před cílovou páskou. Uvědomoval si Barnes, že bylo téměř nemožné najít v Británii třeba jen deset žen s finančními prostředky, které mohly utrácet svoje peníze tak, jak chtěly?

„Jak možná víte, členkou investičního sdružení je i vévodkyně z Montgomery,“ poznamenala chladně.

Barnes ve svém křesle překvapeně nadskočil. „Jistě, samozřejmě.“

Vrhla na něj vážný pohled. „Mám se u ní brzo zastavit na návštěvu, abych ji informovala o našem postupu. Obávám se, že bude... rozrušená, až zjistí, že vám její investice není dost dobrá.“

A rozrušená vévodkyně znamenala rozzlobeného vévodu. Mocného rozzlobeného vévodu, jehož vliv sahal až do Indie.

Pan Barnes vytáhl z vnitřní kapsy saka velký kapesník a otřel si s ním čelo. „Předložím vaše, ehm, argumenty správně radě,“ prohlásil. „Jsem přesvědčen, že to dostatečně objasní všechny jejich otázky.“

„Přesně to udělejte.“

„Navrhuji, abychom se znovu sešli začátkem příštího týdne.“

„Uvidíme se tedy příští úterý, pane Barnesi.“

* * *

Když vyšla z vlakového nádraží, oxfordské věžičky a modré olověné střechy se nejasně tyčily proti blednoucí obloze. Ze zlatavých pískovcových budov univerzity sálalo teplo i poté, co slunce zapadlo. Pohled na starobylé město ji obvykle uklidňoval, ať už se z Londýna vrátila v jakékoli náladě. Původní zdi univerzity a kolejí se od poslední křížové výpravy příliš nezměnily a vinuly se středem města stejně nesmazatelně, jako byla oxfordská společnost prodchnutá spoustou nesmyslných akademických tradic. Byla v tom jakási útěšná stálost, důvod, proč se tady před deseti lety usadila. Samozřejmě existovaly i jiné důvody, proč se toto město stalo jasnou volbou: život v Oxfordu byl podstatně úspornější než život v Londýně, a přestože se nacházel báječně daleko od slídivých očí společnosti, do Westminsteru to bylo vlakem, co by kamenem dohodil. Někdy ji na okamžik přepadla lítost, že se ženské koleje otevřely teprve loni, kdy už byla příliš stará a rozhodně příliš nechvalně proslulá na to, aby se zapsala ke studiu. Ale kdysi se jí alespoň podařilo zaplatit uznávaným vysokoškolským učitelům za pár soukromých hodin, aby si vylepšila algebru a latinu. Především si však Oxford vybrala proto, že byl zaručeně nedotčený časem. Stačila obyčejná procházka městem, a člověk hned viděl věci z jiné perspektivy, podobající se rozlehlosti oceánu: co bylo vyhnání dívky z domova tváří v tvář těmto zdem, které střežily sedm set let nejlepších lidských znalostí a vědomostí? Méně než míli od jejího domu dříve pracovali velikáni jako Newton, Locke či Bentham. Při těch vzácných příležitostech, kdy se nacházela v rozmarném rozpoložení, si představovala, jak ji myslí dávno zesnulých génů obklopují jako duchové jejich předků, šeptají jí slůvka povzbuzení, protože i oni zasvětili svůj život věcem, které ostatní považovali za nesmyslné.

Dnes večer jí však město náladu zvednout nedokázalo. Temné

emoce se jí plazily pod kůží, ještě když dorazila domů, a nohy ji svrběly vyčerpáním. V tuto hodinu mohla stěží zaskočit na společenskou návštěvu k přátelům, ačkoli Catriona nejspíš stále pracovala na starověkém rukopisu v otcově bytě v St. John's... Místo toho odemkla vstupní dveře. Naříkat si, jak bezpáteřně se Barnes chová, by její vnitřní neklid nijak nezmírnilo. A škubajícím končetinám by teď nejvíc ze všeho ulevila dlouhá projížďka. Ale svého koně neviděla celých deset let, od chvíle, kdy opustila Wycliffe Hall, a pokud věděla, hřebec byl už dávno mrtvý. Bloumala spoře osvětlenou chodbou a uvažovala, jestli by neměla přestat používat titul. Dámou byla ve skutečnosti jen na chvíli.

Když procházela přijímacím salonkem, kývla na pozdrav tetě Honorii, která na ni shlížela z portrétu na zdi, a pak se zastavila ve dveřích do obývacího pokoje. Zkřivila rty v trpkém úsměvu. Ne, tohle vážně nebylo sídlo šlechtičny. Otlučný stůl ve středu místnosti, pokrytý strategickými mapami, prázdnými šálky od čaje a napůl připraveným informačním bulletinem sufražetek, obklopovala nesourodá směs židlí. Šicí stroj u stěny vlevo používaly hlavně k výrobě šerp a transparentů. V pravém rohu stála uschlá rostlina velikosti dospělého muže a krbovou římsu nezkrášlovala ani jediná pozvánka od nějaké vážené rodiny. Místo toho byly na zdi kolem přilepené zažloutlé novinové výstřižky a transparent, na nějž vyšla svůj oblíbený citát od Mary Wollstonecraftové: *Nepřeji si, aby měly ženy moc nad muži, ale nad sebou samými.*

Nejhorší ze všeho bylo, že se v téhle místnosti příležitostně ukrývaly prostitutky z oxfordského nevěstince, které se o Lucii dozvěděly z doslechu a hledaly u ní pomoc, a občas tu přijímala zahanbené neprovdané ženy s otázkami ohledně antikoncepčních metod. Krabici s antikoncepčními prostředky měla schovanou v nevinně vyhlížející skřínce z třeshňového dřeva. Dokonce

ani její přítelkyně o té krabici ani o jejích návštěvách nevěděly, protože zatímco ze záchrany *padlých žen* se za Gladstonovy vlády stala módní záležitost, ona nikoho nezachraňovala. Pomáhala svým návštěvnicím tak, jak se jim zrovna hodilo, což se nezřídka dalo považovat za skandální. Většina dam hodných toho jména by se z jejího domu dala rychle na ústup.

O podlahu zabubnovaly drobné tlapky a k Lucii se jako střela přiřítilo černé chlupaté stvoření. Boudicca se jí vyškrábala po sukni a usadila se jí na levém rameni.

„Dobrý večer, kočička,“ pozdravila ji Lucie a tváří se otřela o hebkou teplou srst.

Boudicca ji štouchla nosem do čela.

„Měla jsi hezký den?“ zavrkala Lucie.

Další štouchnutí. Lucie se natáhla a pohladila kočku od uší až po ocas. Boudicca spokojeně seskočila zpět na zem a hrdým krokem zamířila do svého koutku u krbu, ocas s jasně bílou špičkou vztyčený jako vykřičník.

Lucie si se zasténáním stáhla brašnu z ramene. Měla ještě dost práce a musela se najíst, protože ji žaludek po celém dni bez oběda i bez svačiny rozptyloval nazlobeným kručením.

Paní Heathová, která už si dávno zvykla na její špatné stravovací návyky, jí na kuchyňských kamnech nechala studené dušené maso se zeleninou. Na stole na ni vedle čisté misky čekaly dnešní noviny.

Při jídle si četla a nesouhlasně pomlaskávala nad politickými titulky. V příloze se staromódní manželskou seznamkou hledal farmář s výdělkem dvě stě liber ročně ženu okolo čtyřicítky, která by se starala o jeho prasata a pět dětí, přesně v tomhle pořadí. Nad tím zamlaskala obzvlášť rozhořčeně. Než se vrátila ke svému pracovnímu stolu v salonku, s plným žaludkem a hlavou

plnou nových informací, za zataženými závěsy arkýřového okna se snesla temná noc.

Dnes večer se nejvyšší hromádka nedokončené korespondence tyčila v rohu stolu určeného pro věci týkající se vzdělávání žen. Právě položila pero na papír, když zaslechla něčí smích. Vzhledla a zamračila se. Pronikavé hihňání patřilo Mabel, lady Henleyové, vdově, sufražetce a nájemnici přilehlé poloviny Luciina řadového domku. Toto uspořádání jim vyhovovalo, protože tak učinily zádost nepsanému pravidlu, že by žádná mladší svobodná žena neměla bydlet sama. Teď to však znělo, jako by lady Henleyová stála přímo před Luciiným oknem. Jak ji Lucie znala, existoval jediný důvod, proč by se chichotala jako panna. A vskutku, vzápětí se ozval hluboký svůdný zvuk mužského barytonu.

Konečně se pustila do psaní. Další pronikavý smích. Neplechy její sousedky by jí neměly dělat starosti. Pokud měla vdova kuráž, mohla si dovolit věci, na které by si neprovdaná žena nikdy netroufla. A z toho, co Lucie slyšela přes společné zdi jejich domu, se lady Henleyová čas od času odvážila leccjakých věcí. Riskantních. Dokonce bláznivých. Mohly na Lucii také vrhat špatné světlo. Pravdou však bylo, že většina *mužů* pořizovala svým milenkám přepychové byty a dopřávala si s nimi potěšení, kdykoli se jim zachtělo, a všichni bezstarostně předstírali, že taková praxe vůbec neexistuje...

Přes zatažené závěsy k ní dolehlo vzrušené ženské vypísknutí.

Lucie odložila pero. Vdova, nebo ne, žádná žena nebyla skandálů uchráněna. A i když lady Henleyová nebyla zapsána na univerzitu, stýkala se s oxfordskými studentkami jako členka odboru sufražetek, takže cokoli by poškodilo její pověst, poškodilo by všechny ženy na Oxfordu, od nichž se vyžadovalo vzorné chování.

Obešla stůl a odhrnula závěsy. Ti dva za oknem se k ní prudce obrátili a ona je obdařila chladným pohledem.

Ach. U Háda, to ne.

Světlo z jejího pokoje podle očekávání okamžitě odhalilo lady Henleyovou, rozechvělou jako mladou pannu, ale ten muž... V Anglii existoval jediný, jehož tvář zdobily tak dokonalé, vysoko posazené lící kosti.

Bez přemýšlení vysunula okno.

„Ty?“ procedila skrz zuby.

KAPITOLA 3

Tristan, lord Ballentine. Ničema, svůdník, prokletí jejího mládí.

S povolenou vázankou a rozčuchanými vlasy, jako kdyby mu je někdo prohrábl rozvášněnými prsty, vypadal přesně jako muž, jímž byl. Srdce jí rozčileně poskočilo. Co dělal na prahu jejího domu?

Vlastní emoce, pokud nějaké cítil, nedával nijak najevo. Chvíli si ji prohlížel se svou obvyklou znuděnou netečností, načež povytáhl koutek úst a naklonil hlavu ke straně. „Á, naše slavná lady Lucie. Jaké příjemné překvapení.“

„Co – tady – děláš,“ řekla bezvýrazně.

Blýskl zuby. „Dobře jsem se bavil, dokud nějaký bručoun neotevřel okno.“

Rok ho neviděla. Před šesti měsíci se vrátil z války v Afghánistánu a ve všech novinách se psalo, že mu byl za mimořádnou statečnost na bojišti udělen Viktoriin kříž. Ještě zajímavější však bylo, že na základě jmenování získal místo ve Sněmovně lordů.

Pořád to byl pěkný lump. Věděla, že si na Montgomeryho silvestrovském plese dovoloval na Annabelle. Teď předváděl své svůdcovské dovednosti přímo před jejím oknem.

„Vyrozuměla jsem správně, že vy dva se znáte?“ vložila se mezi ně lady Henleyová.

Lucie na ni zamrkala. Na přítomnost lady Henleyové úplně zapomněla, takže mu před ní tykala, jako by byli sami.

„Lord Ballentine je starý přítel mého bratra,“ odpověděla.

„Ach, to je hezké.“

Lady Henleyová po tom muži toužila a vůbec se tím před ním netajila. Byl na to samozřejmě zvyklý. Od debutantek až po matrony si ženy dělaly legraci z toho, že je každá alespoň trošku zamilovaná do lorda Ballentina. Jedna polovina ho zbožňovala pro jeho výjimečně pohledné, mužné rysy, hedvábné kaštanové vlasy, dokonalou čelist a svůdně měkká ústa. Druhou polovinu přitahoval příslib nemravnosti číhající pod jeho pravidelnými rysy – prostopášné okraje těch měkkých rtů a vědoucí záblesk v očích, který šeptal: *Prozrad' mi svoje nejtemnější touhy. Žádné z nich mě nepřekvapí.* Ten krásný muž měl v sobě temné kouzlo, které vás lehce lapilo do sítě a nedalo se setřást. Lady Henleyová teď vypadala opilá Tristanovým zlověstným šarmem a táhlo ji to k němu jako mouchu do chřtánu masožravé rostliny.

Lucie na ni vrhla ostrý pohled. „Promiňte mi mou troufalost, ale neradím vám, abyste se s ním seznamovala blíž.“

„Seznamovala blíž,“ zopakovala lady Henleyová pomalu.

„S jeho lordstvem.“ Opsala kruh směrem ke zdánlivě nečinně postávajícímu šlechtici.

Výraz lady Henleyové ochladl. „Je od vás velmi milé, že si o mně děláte takové starosti.“

„Obávám se, že riskujete nechtěnou pozornost.“

„Nikdo nás nevidí. Je tady keř,“ ukázala lady na vzrostlý rododendron, který je zakrýval, a tělem už se znovu nakláněla k víkomtovi.

Lucii nepříjemně zamrazilo v zádech. „Přesto se to pro sufražetku příliš nehodí.“

Lady Henleyová, tvrdohlavě to stvoření, nakrčila nos. „Opravdu? Povězte, nebyla jste to právě vy, kdo tvrdil, že by ženy měly bojovat za své vlastní touhy a ambice? Ano, přesně to jste říkala.“

„Vážně?“ protáhl Ballentine zaujatě.

Lucie s jistou námahou otevřela zaťaté čelisti. „To bylo v trochu jiném, ale významně odlišném kontextu. Copak už nás tenthle rok nepotkalo dost skandálů, které ohrožují pozici žen na vysokých školách?“

Lady Henleyová našpulila rty. „Dobrá. Myslím, že už je docela pozdě.“ Pohlédla na Ballentina zpod sklopených řas.

„Dělejte, jak myslíte,“ prohlásila Lucie a chtěla zavřít okno. Nebo se o to alespoň pokusila. Ani se však nepohnulo. Zatáhla silněji, ale pořád drželo. Lady Henleyová naklonila hlavu ke straně. Jeho lordstvo pozorovalo její úsilí s rostoucím zájmem.

Tváře měla v jednom ohni. Jak se mohlo zaseknout? Zatnula zuby. U Hádových ohňů, nepohnulo se ani o píď.

„Dovol,“ řekl Tristan a přistoupil blíž.

„Nepotřebuju –“

Roztáhl své dlouhé prsty a jejich špičkami se opřel o dřevěný rám. Okno se pomalým plynulým pohybem zavřelo a lehce dosedlo na parapet mezi nimi.

Viděla odraz svojí vlastní tváře, pokřivený, s přimhouřenýma očima a pramínky vlasů rovných jako hřebíky, které se jí neposlušně uvolnily z drdolu.

Na druhé straně skla zářila do noci jako maják Ballentinova samolibost.

Prudce zatáhla závěsy.

„Nevšímejte si jí,“ zamumlala lady Henleyová, „je to stará panna.“

Lucie se obrátila na patě, srdce jí bušilo, jako by uběhla míli. Taková hloupá, přehnaná fyzická reakce. Nemusela být tak emo-

tivní. Ale nechce-li přes společné zdi poslouchat, jak Ballentine vykořisťuje lady Henleyovou – a to rozhodně nechtěla –, bude odsud muset zmizet.

Boudicca, která vždycky dokázala vycítit náladu své paní, pomalu vyšla ze svého koutku a zamířila k ní. Oči jí ve světle plynových lamp žlutě zářily. Hlavičkou šťouchala Lucii do sukně, dokud se nesehnula a nepohladila ji. Stačilo dotknout se hebké srsti a tep se jí zpomalil.

Nemusela se bát, že by se lady Henleyová kvůli Ballentinovi vrhla do řeky Isis, jak dříve vyhrožovaly jiné – nebyla to žádná nezkušená mladá holka. A Ballentina jeho pověst svůdníka předcházela. Vlastně byl posledním člověkem, který by se snažil skrývat, co chce. Měla podezření, že jde z jeho strany o vypočítavost, protože tím povzbuzoval desítky žen, aby se ho snažily napravit svojí léčivou ženskou láskou, a nemalá část z nich si z vlastních ambicí upletla oprátku.

Sebrala kalamář, piják, plnicí pero a svoje poznámky. Cestou ke dveřím ještě přihodila šál, protože v knihovně Lady Margaret Hall vždycky protahovalo.

Téměř vystřelila hlavními dveřmi a seběhla ze schodů, pak se zastavila a zhluboka se nadechla. Chladný noční vzduch byl balzámem na její rozpálené tváře.

„Vyrazila jste si na procházku, mylady?“

Zezadu ji jako hedvábí obklopil jeho úlisný hlas.

Pomalu se otočila, ruce zaťaté v pěst.

Tristan se opíral o parapet, mezi prsty držel zapálenou cigaretu. Vedle něj stála opřená o stěnu jeho vycházková hůl, jejíž mohutná jantarová rukojeť zářila ve světle lucerny jako ďáblovo oko.

„Ale, to bylo rychlé.“ Po lady Henleyové nebylo nikde ani stopy.

„Něco nám zkazilo náladu,“ odtušil a vyfoukl kouř nosem.

„Škoda.“

„Ale vůbec ne. Byla to docela zábava.“

Odstrčil se od parapetu a přistoupil k ní, jeho vysoká postava na ni vrhla dlouhý stín. V podbřišku jako kdyby se jí rozlétno hejno zběsilých motýlků. Zatraceně. Během jeho nepřítomnosti zapomněla, jak je charismatický. Ale kdykoli se jejich cesty znovu zkřížily, okamžitě si to zase uvědomila.

Poprvé to chvění pocítila, když se na chodbě Westminsteru domáhala podpory poslanců pro svoji věc. Tristan se chystal na svoji první vojenskou misi – předpokládala, že na rozkaz svého otce, protože v něm nebyla ani špetka vojenské disciplíny. Ale když se před ní nečekaně objevil, zaplavila ji vlna horka a nohy jako by jí rostly do země. Už v něm neviděla protivného kluka s hlavou oranžovou jako mrkev. Místo toho před ní najednou stál takový, jak ho viděli ostatní: ostře řezaná souměrná tvář, široká ramena, štíhlé boky. Proslulá Ballentinova postava v upnuté, dobře padnoucí uniformě. Jeho nespoutaná přitažlivost v ní zničehonic vyvolala naléhavou potřebu pohrávat si se svými vlasy. Ponižující. Bylo nad její síly neobdivovat se kráse dobře stavěného muže. Ale obdivovat *jeho*? Šest dlouhých let ji Tristan, ještě jako chlapec, trápil v jejím vlastním domě chlípnými pohledy a přihlouplými žerty – když ona žerty přímo *nesnášela*. A co hůř, získal si přízeň jejího bratra, bratránků i matky, takže když s nimi Lucie seděla u jednoho stolu, připadala si tam ještě nepatříčněji než předtím. Soudě podle šokujících titulků, které se v novinách objevily pokaždé, jakmile vkročil na britskou půdu, se od té doby moc nezměnil.

Zastavil se před ní příliš blízko, takže musela zvednout bradu. *Ona* totiž jakousi ironií osudu povyrostla od jejich prvního setkání ve wycliffském parku sotva o palec a půl.

„Neměl bys postávat u našich dveří,“ připomněla mu.

„A ty by ses neměla sama potloukat po nocích.“

Na pravém uchu se mu chladně jako hvězda zatřpytila diamantová náušnice.

Ohrnula ret. „Se mnou si nemusíš dělat starosti.“

Zamířila pryč.

„To bych rád.“ Vmžiku byl vedle ní. Stačil mu jeden krok tam, kde ona potřebovala dva. „Ale obávám se, že jsem povinen tě doprovodit.“

„Džentlmenských gest opravdu není třeba.“

„Džentlmen by trval na tom, že ti ponese tašku. Táhne tě ke straně.“

Zatímco on na tom zjevně vůbec netrval.

A ještě ke všemu jde špatným směrem, uvědomila si zděšeně. Zatraceně. Sotva se teď mohla vrátit. Vypadalo by to, že před ním utíká a že jedná bezmyšlenkovitě.

„Pověst dámy se ocitne ve větším ohrožení, když ji někdo spatří ve tvé společnosti, než když se po setmění prochází sama,“ pokusila se ze situace vymluvit.

„Jsem poctěn tvou vírou v moji nechvalnou proslulost.“

„Na lady Henleyovou rozhodně zapůsobila.“

„Na koho?“

Opovržlivě si odfrkla. „To je jedno.“ A protože ji rozčilovalo, že by klidně ohrozil pověst jejich domácnosti, dodala: „Předpokládám, že když se člověk honí za každou sukní, jsou jména jen malicherným detailem.“

„To netuším.“ Zdálo se, že ho vyvedla z míry. „Nikdy jsem se za nikým nehonil.“

„Máš o sobě vážně velmi zkreslené představy.“

Nespokojeně zamlaskal. „Copak jsi nečetla toho svého Darwina? Samec se chlubí svým peřím, samička si vybírá. Vždycky to

tak bylo. Pozor na muže, který se příliš urputně honí za ženami – doufá, že si nevšimnete, že jeho pera jsou nevalné kvality.“

„Zatímco to tvoje je mimořádně velké a hraje duhovými barvami.“

„Ujišťuji tě, že duhovými barvami nehraje,“ odtušil uhlazeným hlasem.

Zmocnila se jí rozmrzelost. „Nezdá se, že by to dámám vadilo.“

„Drahoušku,“ zašeptal, „snad nežárlíš?“

Prsty sevřela popruh brašny. Mohla to zaonačit tak, aby to vypadalo, že schválně zamířila jinam? Jestli nezmění směr, skončí v centru Oxfordu.

„Myslím, že přesně o to tady jde,“ prohlásil Tristan. „Určitě by to vysvětlovalo tvoje časté sabotáže mých milostných avantýr.“

„Vím, jak rád se bavíš svými vlastními žerty, ale schovej si je pro někoho jiného.“

„Vzpomínám si, jak jsem byl jednou s lady Warwickovou.“

Proti její vůli se jí mihla hlavou vzpomínka na dvě postavy ve stínu zahrady. Nemohlo mu být víc než sedmnáct. „To bylo příšerné,“ vyhrkla. „Právě se vrátila z líbáněk.“

„A už byla znuděná k smrti.“

„Musela být opravdu zoufalá. To ovšem neznamená, že si zasloužila, abys ji vyplenil na zahradním stole.“

„Vyplenil? Dobrý bože.“

Zdálo se, že ho urazila, což bylo dobře. Už byli v půlce Parks Road a Lucie si přála, aby odešel.

„Kdo by si jen pomyslel, že si nechvalně proslulý prostopášník pamatuje své milostné aférky,“ prohlásila.

„Ach, tak to není,“ řekl měkce, „pamatuju si jen ty, které mi unikly.“

A těch nejspíš mnoho nebylo.

Zastavila se a otočila se k němu čelem. „Chtěl jsi něco konkrétního?

Oči se mu ve světle pouliční lampy zlatě zaleskly, podobné těm Boudičiným.

„Ani ne,“ odpověděl potichu, „myslím.“ Skoro jako by ta slova zapředl.

Upřeně na něj zírала a srdce jí bilo čím dál rychleji. Občas říkal věci způsobem, který naznačoval, že si ji představuje, jak je s ním o samotě, svlečená donaha. Předpokládala, že tak mluvil se všemi ženami – s úmyslem je svést. K ní se tak však choval, aby ji co nejvíc rozčílil.

Chtěl něco poznamenat, bezpochyby nějaký další, ještě nejasnější komentář, ale zdálo se, že si to rozmyslel. To, co řekl potom, ji nemohlo překvapit víc: „Zrovna jsem ti chtěl zanechat svoji navštívenku, abych se s tebou sešel, když jsem narazil na tvoji sousedku.“

Abyste se s ní sešel? Ale proč?

„Pozitří v té nové Blackwellově kavárně,“ pokračoval, když ne-reagovala. „Pokud tedy nedáváš přednost jinému místu.“

„O co jde, Ballentine?“

„Proslýchá se, že jsi expert na britský vydavatelský průmysl, a já potřebuju tvoji radu.“

Jeho slova ji vylekala. „Kdo ti to řekl?“

Usmál se. „Povím ti to, když se se mnou sejdeš.“

Příšerně ji unavoval a potmě bylo těžké z jeho tváře cokoli vyčíst.

„I kdybych se s tebou chtěla setkat – a to nechci –, musí existovat tucet mužů, kteří by ti dokázali poradit.“

„Zajímám se o čtenářky ze střední a vyšší třídy. Připadalo mi logické obrátit se na ženu, která tento druh čtenářů zná.“

Přimhouřila na něj oči. Ve svém křiklavém, sytě červeném ka-

bátu a s okázalou jantarovou holí vypadal muž před ní jako Tristan. Slova, která mu vycházela z úst, se mu však vůbec nepodobala. Nikdy neznala Tristana, jenž by se zajímal o něco konkrétního, ani si nemyslela, že by byl schopný logického myšlení. Ale na druhou stranu se zajímal o *čtenářky*, což mu bylo podobné a zároveň znepokojivé.

„No tak, Lucie.“ Promluvil hlubším, vřelejším hlasem. Takovým, který se ženě dostal až pod kůži a vábil ji k pošetilým činům.

„Popovídáme si jako za starých dobrých časů,“ přesvědčoval ji.

* * *

Tristan poodstoupil a pozoroval, jak Lucii v očích jako vzdouvací se bouřkové mraky víří protichůdné pocity. Její elfí tvářička se zdála ještě špičatější, jako by ji dvě mocné emoce – zvědavost a hluboká nechuť k jeho osobě – táhly každá na jinou stranu.

Bývaly časy, ta léta na Wycliffe Hall plná radosti i bolesti, kdy žil jenom proto, aby v nedobytné lady Lucindě Tedburyové vyprovokoval nějakou, jakoukoli reakci. Jeho hříchy byly malicherné, sotva víc, než že jí namočil světlé copy do inkoustu – což bylo ostatně jedinkrát, kdy se dotkl jejích vlasů – nebo vyměnil její sbírku prvního vydání esejí Wollstonecraftové za hanbaté časopisy.

Nebo když se nechal přistihnout, jak líbá lady Warwickovou na zahradním stole.

Cokoli, aby u ní vyprovokoval nějakou reakci.

A i když už nebyl ten hubený kluk prahnoucí po drobcích její pozornosti, zdálo se, že má nad ním pořád jistou moc. Bezpochyby v něm jen probudila nostalgii. Vyzařovala z ní podrážděnost a nevraživost, kterou v sobě chovala od těch letních prázdnin, jež trávili společně. Ale teď stála tady, z masa a kostí, a přes kouř ci-

garety k němu zavanula důvěrně známá, svěží vůně jejího mýdla z citronové verbeny, která ho zahřála u srdce.

„Na žádné staré dobré časy si nevzpomínám,“ opáčila chladně.

„Potom mi tedy nezbývá nic jiného než apelovat na tvoji laskavou mysl,“ odpověděl.

Měsíc stál vysoko na noční obloze a v jeho rozptýleném světle se její vlasy leskly jako naleštěná stříbrná mince. Pamatoval si, jaký to byl tenkrát pocit držet je na pár ukradených vteřin mezi prsty, chladné a hebké jako to nejjemnější hedvábí... *A světla krásná zářivá / i krása tmy v ní jedno jsou...*

Ztuhl. Jako by náhle zamrzl v letním vánku. Ty verše jako by ho přepadly ze zálohy. Sice to byly jen základní verše z Byrona, ale poezii neslyšel už... celé roky. Zajímavé.

Potrásl hlavou.

Události však začínaly být *opravdu* zajímavé kvůli něčemu úplně jinému. Skutečné důvody, proč Lucie začala koketovat s vydáváním knih, neměly s vydáváním samotným nic společného – jeho instinkty se v podobných záležitostech málokdy zmyšlily. A pokud se jeho podezření ukáže jako správné, bude nucen ji zastavit.

„Budu u Blackwella o půl jedenácté,“ řekl. „Pozítří. Slyšel jsem, že vaří docela obstojnou kávu, a udělalo by mi radost, kdyby ses ke mně připojila.“ Odhodil nedopalek do tmy. „A jen tak mimochodem, má milá, mám pocit, že knihovna leží opačným směrem.“

KAPITOLA 4

Následující den, hrad Ashdown

Temná, studená, prostá jakéhokoli zvuku – pracovna jeho otce připomínala kryptu. Ten dojem měl částečně na svědomí těžký nábytek z ebenového dřeva a silné závěsy, ale především strážce krypty samotný: kde se objevil hrabě z Rochesteru, tam všechno potemnělo a rozhostilo se ticho.

Když Tristan vstoupil, otec seděl za stolem a na zdi za ním se skvěl nejcennější kousek jeho majetku: obrovská tapiserie zobrazující rodokmen Ballentinů od roku 1066, osobní dar Jindřicha Osmého rodu Rochesterů. Tradice. Rodinné jméno. Královská přízeň. Všechno, čeho si Rochester nejvíce cenil, bylo zosobněno v tomhle zatuchlém kusu vyšívaného hedvábí. Kdyby měl na výběr, jestli zachrání před ohněm bezmocného kojence nebo gobelín, nechal by dítě bez váhání shořet. A kdykoli usedl za svůj stůl, větve rodokmenu jako by mu vyrážely přímo z hlavy, což budilo dojem, jako by mu narostly olistěné parohy. Když si toho Tristan ze své strany stolu všiml poprvé, bylo mu osm, takže se bezprostředně rozesmál.

V následujícím okamžiku krvácel z roztrženého rtu, zatímco

Rochester už znovu seděl ve svém křesle. Hřbet jeho ruky udeřil náhle a rychle jako had.

„Tvoje matka se necítí dobře,“ oznámil Tristanovi otec. Z jeho hlasu se ozývala stížnost, ne obavy.

„To je mi líto,“ odpověděl Tristan klidně.

„Kdyby tomu tak bylo, navštívil bys ji. Od chvíle, kdy ses vrátil, ses v tomhle domě neukázal.“

Přikývl. Byl to samozřejmě Rochesterův nápad, aby Tristan vstoupil do armády Jejího Veličenstva a byl poslán na tak vzdálená místa jako Hindúkuš. A s radostí by ho tam nechal, nebýt Marcuse, spolehlivého Marcuse, který mu překazil plány.

„Po naší schůzce matku navštívím.“ Čeho se však jejich setkání mělo týkat, netušil. Otec se nenamáhal mu jeho účel sdělit.

Rochester sepal dlouhé bledé prsty, jako to dělal pokaždé, když hodlal přejít k jádru věci, a upřel na Tristana chladný pohled.

„Musíš se oženit.“

Oženit se.

To slovo mu vířilo myslí pořád dokola, jako by to byla nějaká složitá fráze v paštunštině nebo darí a on se snažil jí plně porozumět.

„Oženit se,“ zopakoval a jeho vlastní hlas mu zněl podivně vzdáleně.

„Ano, Tristane. Musíš se oženit.“

„Teď hned?“

„Nepřeháněj. Máš na to tři měsíce. Tři měsíce na to, abys oznámil zasnoubení s vhodnou ženou.“

Začalo se ho zmocňovat chladné rozhořčení. Manželka. Nebyl v takové pozici, aby se k něčemu takovému zavázal. Manželství se před ním rýsovalo na obzoru budoucnosti od chvíle, kdy se stal dědicem, ale jak se přibližoval, stále se rozplývalo v dálce. Ačkoli

ženy zbožňoval, jejich měkkost, jejich vůni i důvtip, žena v pozici manželky, to byla jiná. Nastanou mu povinnosti. Bude muset dostát jejím nárokům a požadavkům. Plodit děti, které ponesou jeho podobu. Plnit její očekávání. Po zádech mu přeběhl mráz.

„Proč teď?“ Tón jeho hlasu by jiného muže vylekal.

Rochester přimhouřil oči. „Vidím, že ani armádě se nepodařilo napravit tvůj zoufalý nedostatek pozornosti. Osvětlím ti tedy, jak se věci mají: je ti sedmadvacet. Jsi dědicem titulu, a protože Marcus zanechal svoji vdovu bezdětnou, jsi posledním přímým dědicem v Ballentinově linii. Tvou hlavní povinností je zplodit dalšího dědice. Pokud to neuděláš, čtyři sta let, kdy měli Ballentinové v držení titul hraběte z Rochesteru, se nachýlí ke konci a do našeho domu se nastěhují Winterbournové. A už skoro rok se vyhýbáš svým povinnostem.“

„Na druhou stranu jsem se v Indii zdržel proto, že jsem se snažil zotavit z potenciálně smrtelných střelných zranění.“

Rochester zakroutil hlavou. „Vrátil ses před šesti měsíci. A dvořil ses snad pilně případným nevěstám? Ne. Radši jsi plnil noviny titulky, které naznačovaly, že jsi z ostatních šlechticů udělal paroháče, a fámami, které naznačují, že se dopouštíš jisté... trestné činnosti.“

„Vážně?“ zeptal se Tristan s opravdovým zaujetím.

Rochester pevně stiskl rty. Na okamžik vypadal jako mladší verze sebe sama, která si dávala tak ráda načas, když se rozhodovala, jaký nástroj k potrestání použije tentokrát. Za to, že se Tristan vrtěl. Nebo že měl zálibu v poezii a hezkých věcech či za jeho „holčičí“ náklonnost k domácím mazlíčkům. Rochesteru muselo rozčilovat, že jediný způsob, jak dnes mohl svého syna kontrolovat, bylo utahovat mu kohoutek financí, jak se mu zlíbí, což mu jistě nepřinášelo okamžité uspokojení. A jestli všechno půjde podle

plánu, i nad ním brzy přestane mít moc. Všechno *muselo* jít podle plánu, protože se teď k čertu rozhodně neměl v úmyslu ženit.

„Nemám ve zvyku číst bulvární plátky,“ odušil. „Žiju v blažené nevědomosti ohledně jakýchkoli drbů týkajících se mojí osoby.“

Hrabě se v křesle pomalu předklonil. „Byl jsi spatřen v jistém podniku.“

„To je jistě možné.“

„S nejmladším synem markýze z Doncasteru.“

Prěkvapeně se uchechtl. „Ty klepy se týkají lorda Arthura?“

Při jeho nenucené odpovědi Rochester zbledl. Zajímavé.

O lorda Arthura si nedělejte starosti, otče – nechal jsem ho dívat se, jak si to rozdávám s ostatními, ale jeho jsem v posteli neměl. Už měl ta slova na jazyku.

„Společnost vždycky udělá z komára velblouda, tomu můžete věřit,“ řekl místo toho. „Pochybuju, že se odvážili mluvit o tom otevřeně.“

Otci zaškubal sval pod levým okem. „Dost na to, aby Doncaster zvažoval žalobu za urážku na cti.“

„Proti komu? Tak či onak je to zjevně hloupý nápad. Každý člověk na britských ostrovech by se tak dozvěděl o sklonech drahouška Arthura.“

„A možná i tvých,“ zavrčel Rochester. „Ve svém postavení si takové věci, i kdyby šlo o pouhé fámy, nemůžeš dovolit. Svazek s dámou bezúhonné pověsti ti může zachránit reputaci, ale otcové těchto žen nejsou v současné době ochotni svěřit svoje dcery někomu, jako jsi ty – pokud jim za to dobře nezaplatím.“

Tristan zaťal čelist. „Svoje peníze si klidně nechte. Žádnou manželku nepotřebuju.“

Existovala pouze jediná žena, s níž kdy mohl zvažovat něco víc než jen letmý flirt, a ta nebyla k mání.

Rochestera však nic z toho nezajímalo. „Za daných okolností musíme jednat rychle,“ prohlásil.

Tristan pokrčil rameny. „Upřímně řečeno, bratranec Winterbourne by to všechno jistě uvítal.“ Ledabytle mávl rukou a tím neurčitým gestem obsáhl celý Rochesterův dům. Ta lhostejná neurčitost měla za úkol jediné – rozčílit otce.

Rochesterovy oči potemněly. „Tohle není hra, Tristane.“

„Vzal jste v úvahu, že kvůli své ďábelské pověsti nedokážu za tři měsíce najít vhodnou ženu, která by byla ochotná se za mě provdat, pane? Na druhou stranu,“ a to ho napadlo až nyní, „mám dojem, že už jste mi dávno vybral vhodnou nevěstu.“

„Jistěže ano. Ale potenciální skandál přiměl jejího poručníka odložit podpis smlouvy. Nemůžeš dotyčnou dámu a její rodinu ponížit tím, že ji požádáš o ruku za současných okolností.“

„Dobrá – kdo je tou šťastnou?“

Rochester zakroutil hlavou. „Mám ti to prozradit, abych tě uvedl v pokušení provést nějakou vylomeninu dřív, než se všechno vyřeší? V žádném případě. Tvým úkolem je prozatím navázat kontakt s matronami z vyšších společenských vrstev a oblékat se a chovat jako muž tvého postavení. Začni tím, že si vyndáš tuhle... věc.“

Švihl prsty směrem k Tristanovu pravému uchu, v němž se skvěla drobná diamantová náušnice. *Jemu* se líbila. Věnoval otci chladný pohled a vstal.

„Přežil jsem obléhání Šerpuru a šel pěšky až do Kandaháru s polomrtvým mužem na zádech,“ řekl. „Viděl jsem víc smrti, krve a špíny, než si chci pamatovat. Tak mi odpusť, jestli mi vaše problémy s hledáním manželky čisté jako lilie a bulvárními plátky připadají triviální.“

Už byl skoro u dveří, když hrabě promluvil: „Pokud chceš, aby

tvá matka zůstala v Ashdownu, měl by sis začít uvědomovat vážnost celé situace.“

Ztuhl. Stalo se několik věcí najednou: zalilo ho horko i chlad, tep mu prudce vylétl vzhůru, v uších mu hučela krev. Jedna část jeho mysli uháněla kupředu, druhá zůstala stát na místě.

Záměrně pomalu se otočil. Jeho tělo bylo stále připravené k boji, což bylo na nepřátelském území užitečné, ale ne v případě, že tím územím byla pracovna šlechtice. *Zabít, nebo být zabít*, říkávalo se na britských venkovských sídlech. Ale to byl přece jen takový slovní obrat, nebo ne?

„Co to má společného s matkou?“ zeptal se hlasem ještě tišším než předtím.

Rochesterovu tvář jako by tvořily samé stíny a ostré úhly. „Jak jsem řekl, není jí dobře. Možná by o ni bylo lépe postaráno jinde.“

Tristanovy prsty svírající rukojeť hole okamžitě zbělely. „Vyjadřujte se jasně.“

„Existují místa vhodnější pro lidi s jejími náladami –“

„Mluvíte o Bedlamu?“

Hrabě naklonil hlavu ke straně, úsměv sevřených rtů tak tenký, že připomínal ríznutí nožem. „O Bedlamu? Ne. Existují soukromá sanatoria, kde je příjemnější prostředí a kde poskytují vhodnější péči.“

Soukromá sanatoria. Místa, kam bývaly dokonale duševně zdravé manželky a dcery ještě stále posílány na smrt.

Když Tristan zamířil zpátky ke stolu, Rochesterovi se v očích mihla ostražitost – ten mizera věděl, že zašel příliš daleko, ale stejně to udělal, takže se musel cítit jistý v kramflecích.

„Truchlí,“ řekl Tristan s pohledem upřeným na otce. „Její syn je mrtvý.“

Další záblesk emocí. „Můj také,“ odsekl hrabě drsným hlasem.

Jindy, v jiném životě by k němu snad mohl cítit soucit. „Nepatří do blázince. Zabilo by ji to a vy to víte.“

„Tristane, ve své domácnosti nestrpím víc než jednoho blázna. Můžeš si vybrat, zda to bude ona, nebo ty.“

Bylo to vydírání. Vydírání, před kterým se bude muset sklonit. Každá buňka v jeho těle bojovala ze všech sil, aby eliminovala cokoli, co ohrožovalo jeho svobodu. Zhluboka dýchal, dokud hrozivý žár v jeho žilách nepolevil.

Rochester přikývl a téměř přátelsky prohodil: „Apeluji na tvůj smysl pro povinnost. Ožeň se, zplod' dědice a pár dalších potomků. Máš tři měsíce na to, aby sis znovu vybudoval slušnou pověst. Dokaž, že nejsi úplně k ničemu.“

K ničemu. Znovu se zhluboka nadechl. K ničemu – Rochesterova oblíbená urážka. Do této kategorie spadl každý, kdo se provinil tím, že z jakéhokoli důvodu neposloužil hraběcím plánům, jak se očekávalo. Přesto ho během dospívání ta slova pokaždé hluboko zasáhla.

Dobrá tedy. Návštěva matky v západním křídle Ashdownu bude muset počkat.

Než nasedl do kočáru a uháněl dolů po příjezdové cestě, došlo mu, proč Rochester jako donucovací prostředek tentokrát používá hraběnku, a ne bankovní účet jako obvykle. Zaprvé si musel uvědomovat, že Tristan brzy dosáhne alespoň částečné finanční nezávislosti, a zadruhé, uzavření sňatku bylo vážnou záležitostí a Rochester správně tušil, že další snížení Tristanova kapesného by kýžené výsledky nepřineslo. Vzít si ženu podle otcova výběru, aby mu jejich děti po zbytek dnů připomínaly hraběte? K tomu by sotva svolil. A proto se hrabě uchýlil k vydírání: život za život, jeho za matčin.

Pokud se Tristan otci podvolí, matka se v jeho rukou promění

ve smyčku okolo synova krku, kdykoli se mu zamane. To znamenalo, že i on potřebuje plán. Mohl by poslat zprávu do Dillí, do rezidence generála Fosterera – možná by na nějakou dobu vzal pod svou střechu dva anglické hosty, aniž by se vyptával na okolnosti. Na to však neměl čas. Trvalo by týdny, než by se dopis dostal na místo určení, a další, než by dorazila odpověď. Mohl by použít podmořský kabel a zatelegrafovat zprávu do Bombaje, ale kabely odtamtud do Nového Dillí byly často porušeny. Krátce si pohrával s myšlenkou, že by se s nemocnou matkou vypravil někam do neznáma. A k čertu s Fosterem i se všemi plány. Ale taková spontánní rozhodnutí se mu většinou nevyplácela.

Bylo však nadmíru jasné, že potřebuje zvýšit a zabezpečit své finanční zdroje mnohem rychleji, než očekával. Před očima se mu mihla Luciina tvář a žaludek mu zaplavila nová vlna vzteku. To ona mu nevědomky zkřížila plány, které měl pro svůj nový, usedlý život v Británii. Před patnácti minutami se její vměšování do cizích záležitostí stalo hrozbou.

Vyhlédl z okna kočáru, ale nic z okolí nevnímal, protože se mu hlavou stále honily myšlenky na Lucii. Než dorazil na vlakové nádraží, uvažoval, zda ta část jeho já, ta, která si někdy krátila dlouhé noci na Východě vzpomínkami na mladou dívku a bezstarostná léta v Anglii, má radost, že se znovu ocitl ve stejné zemi jako ona.

Vagon byl prázdný a ticho kolem něj jako by řvalo z plných plic. Sáhł do náprsní kapsy pro placatku whisky. Někou dobu bude muset s Rochesterem hrát tu jeho zpropadenou hru, aby získal čas. Ale nejdřív... nejdřív se opije.

KAPITOLA 5

Lucie se probudila s kočkou na obličejí a prsty u nohou měla studené jako rampouchy.

„Zatraceně, Boudicco.“

Boudicca seskočila a s žuchnutím přistála na podlaze.

„Moc dobře víš, že mi máš spát v nohách.“

Boudicca se otočila a zamířila do kuchyně, protože, řekněme si to na rovinu, byla to kočka, a ne nějaký ohřívač nohou. Na takové služby si dáma mohla pořídit mopse.

Lucie s povzdechem odhodila přikrývku a bosky přecupitala do rohu místnosti ke keramickému džbánu s umyvadlem. Rozespale zamrkala, jako by se snažila setřást ze sebe zbytky únavy. Pracovala do pozdních hodin, a tak ji víčka škrábala do očí jako drátěnky.

Pohled do malého zrcadla její domněnku potvrdil: vypadala vyčerpaně. Kruhy pod očima byly vypovídající. Podobala se karikaturám žen na kartičkách zastrkaných zleva i zprava v rámu zrcadla. Byla to urážlivá valentýnská přání pečlivě vybraná z laviny anonymních dopisů, které se jí valily do schránky každý únor a které jí nepřály nic dobrého. Všechny říkanky a verše v nich docházely ke stejnému závěru: Lucie je zhoubou ženského pokolení, prožije tragický život a zemře v osamění. *Chudáka kočku a ptáčka ulovila,*

ale chlapa žádného zatím nelapila... Strčit ti tak roubík do huby, to by byl pohled pro bohy... Na její nejoblíbenější kartě byla vyobrazená ječící sufražetka napíchnutá na vidlích. Vlasy jako dráty trčely té staré panně na všechny strany, nos měla červený a zahnutý jako zobák. Podobala se čarodějnici. A čarodějnic se přece ve skrytu duše všichni obávali, nebo ne?

Její vlastní odraz se na ni cynicky pousmál. Dneska ráno necítila žádnou čarodějnou moc. Chtěla zalézt zpátky do peřin, i když byly celé provlhlé.

Dole však Boudicca naříkavě mňoukala a dělala povyk kvůli své prázdné misce.

Lucie rezignovaně vklouzla do svého ranního županu.

Jasně světlo časného rána se odráželo od bílých kachlíček a naleštěných dřevěných skříněk. V kuchyni to příjemně vonělo čajem a paní Heathová, její báječná hospodyně, už rozdělala oheň, opekla chleba a otevřela konzervu aljašského lososa.

„Můžeš být vděčná, že mi teta Honoria nechala nějaké peníze, jinak bych tě krmila odřezky, co má řezník v nabídce,“ prohodila směrem k Boudicce, zatímco lžící nabírala kousky lososa a pod pozorným dohledem zvířete je střídavě nandávala na svůj talíř a do kočičí misky. „Nebo ještě hůř – musela bys každý den lovit myši jako normální kočka. Co bys tomu řekla, hm?“

Boudicca nevzrušeně švihla ocasem s bílou špičkou.

„Nevděčnice jedna. Mohla jsem tě nechat v tom košíku. Klidně jsem tě mohla vyhodit zpátky na ulici.“

Blafuješ, naznačovaly Boudičiny zelené oči. Byla jsi stejně ztracená jako já a zoufale jsi potřebovala společnost.

Možná. Jednoho rána před deseti lety pospíchala ze dveří a málem zakopla o vysoký proutěný koš na schodech. Našla v něm mňoukající chomáček černého chmýří. Ta chlupatá kulička za-

čala zuřivě útočit na Luciin štouchající prst a ona se rozhodla, že si ji nechá. Právě se usadila v Norham Gardens poté, co ji vykázali z Wycliffe Hall, a ano, cítila se strašně osamělá. O její novou malou přítelkyni se nikdy nikdo nepřihlásil.

Hodiny v salonku odbily půl osmé, ale ani šálek čaje ji ještě nedokázal úplně probrat. Vzhledem k počtu schůzek v jejím diáři si dneska nemohla dovolit být unavená. Nejdřív se měla v hotelu Randolph sejít s lady Salisburyovou, které bude muset přiznat, že se koupě nakladatelství London Print nepatrně zpozdí. Potom ji čekala druhá snídaně s Annabelle, Hattie a Catrionou, také v Randolphu, kterým musela sdělit, že možná nastanou problémy.

V půl jedenácté měla vyhrazený čas pro lorda Nesnesitelného.

Trochu se jí sevřel žaludek. Její neklidný spánek částečně způsobilo jejich poslední setkání. Házela sebou a převalovala se, neschopná zbavit se neklidného pocitu z jejich setkání. *Jako za starých dobrých časů*, prohlásil. Taková opovážlivost. Jediné, co měli tenkrát společného, bylo vzájemné nepřátelství, a i tyhle doby už byly dávno pryč. Patřily do jiného života, z něhož nezbylo nic. Jediné, co zůstalo, byl kupodivu sám Ballentine, který se tu a tam zjevil v její blízkosti. Občas se setkali na oficiálních akcích v Londýně a pak tu byly všechny ty novinové titulky a fámy, které si k ní vždycky nějak našly cestu. Raději by ho vůbec neviděla. Ale pokud měl třeba jen maličko nekalé plány týkající se žen a vydavatelského průmyslu, musela to vědět.

Boudicca pod stolem trpitelně zakvílela, jako by nedostala nažrat už několik dní.

„Tyranko,“ řekla Lucie a seškrábla zbytek ryby ze svého talíře do misky.

* * *